

Gwenda deed
mee aan
Expeditie Robinson

Het nieuwe seizoen van *Expeditie Robinson* is nog maar net begonnen, maar het belooft weer een spektakel te worden. Zware proeven, weinig eten en onverwachte complotten... Gwenda (39) weet er alles van. "Toen ik mezelf terugzag, dacht ik echt: ben ik die kenau?"

GWENDA:
'Ik heb mezelf
nog beter leren
kennen. Ik weet
nu: ik ben goed
zoals ik ben.'

'Ondanks het verraad
en de kritiek had ik het
nooit willen missen'

Gwenda: "Al jaren was ik een groot fan van *Expeditie Robinson* en ik wilde altijd al weten hoe het zou zijn als ik daar zelf op dat eiland zat. Ik heb een achtergrond in sociologie en gedrag van mensen intrigeert mij enorm. Waarom doen mensen zoals ze doen? En dan zeker op zo'n eiland. Als ik thuis naar *Expeditie Robinson* op tv keek, dacht ik altijd: zijn die mensen in het dagelijks leven ook zo? Zijn ze echt zoals de programmamakers mij laten zien?"

Ik werk bij Defensie als luitenant-kolonel en was al vaker op missie geweest, maar overleven op zo'n eiland is toch weer iets heel anders. Zou ik overleefd blijven? Zou ik daar iemand anders worden dan ik eigenlijk was? En hoe zat het met mijn normen en waarden? Zou ik ze voor het spel aan de kant kunnen zetten, alles om maar te overwinnen?

Ik besloot me aan te melden en voor ik het wist, werd ik uitgenodigd voor de selectiedag. Ergens dacht ik wel dat ik een goede kans maakte om geselecteerd te worden, want ik was én militair én vrouw én ik had een uitgesproken mening. Dat kon natuurlijk mooie tv opleveren. Maar toen ik niet veel later werd gebeld dat ik daadwerkelijk mocht meedoen, dacht ik wel even: wauw, ga ik dit echt doen?!"

Fantastisch vooruitzicht

"Gelukkig was mijn werkgever direct enthousiast toen ik vertelde dat ik mocht meedoen. Hij zei: "Dat gaan we regelen." Tegen mensen in mijn omgeving zei ik dat ik een tijdje naar het buitenland moest voor werk. Alleen mijn man en mijn baas wisten waar ik echt was. Begin juni 2018 vertrokken we. Er deden veertien bekende Nederlanders mee, maar we hadden geen idee wie het waren. Mijn mede-teamleden van 'kamp onbekenden' kende ik ook amper. Een paar had ik wel even gezien op de selectiedag, maar pas vlak voor vertrek op Schiphol leerde ik ze echt kennen. Tenminste, er was net genoeg tijd om elkaar even de hand te schudden, want in het vliegtuig werden we expres ver uit elkaar neergezet. Een dag later kwamen we aan op onze bestemming, de Filipijnen. Het was prachtig op het eiland. Het vooruitzicht dat we hier elke dag wakker zouden worden en zelf naar ons eigen eten moesten zoeken, vond ik fantastisch.

Ik had me nog zo voorgenomen om me een beetje op de achtergrond te houden. Ik weet dat ik niet op mijn mondje ben gevallen, maar ik wilde nu bewust zo min mogelijk op de voorgrond treden. Want als je dat wel doet, val je op en heb je ook eerder kans om eruit gestemd te worden. Al snel kwam toen de vraag wie de teamcaptain moest worden. Ik had hier in eerste instantie geen interesse in. Laat iemand anders dat maar op zich nemen, dacht ik. Toch werd ik al snel door de anderen naar voren geschoven, waarschijnlijk vanwege mijn militaire vaardigheden. Het bracht me een beetje in een tweestrijd. Daar ging mijn plan om niet op te vallen. Aan de andere kant bracht het ook wel wat voordelen met zich mee. Zo mocht ik extra spellen doen en kreeg ik een immuniteitsmunt. Ik besloot het te doen en met succes, want ik wist ons team de eerste vijf afleveringen uit de Eilandraad te houden, wat betekent dat er niemand uit gestemd hoefde te worden."

Strijdvaardiger dan normaal

"Toch had het leiderschap ook zijn nadelen. Ik nam mijn rol serieus en ging me er ook een beetje naar gedragen. Hierdoor was ik wat strijdvaardiger dan ik normaal in het dagelijks leven ben en juist die momenten werden aan de kijker getoond. Toen ik

'Ik had me nog zo
voorgenomen om een beetje
op de achtergrond te blijven'

mezelf terugzag, dacht ik echt: ben ik die kenau? Ben ik dan alleen maar uitgesproken en fanatiek? Ik ben toch ook zorgzaam en gezellig met veel humor? Daar zag ik veel minder van terug.

terwijl er genoeg beeldmateriaal was waarop we bijvoorbeeld met z'n allen in goede harmonie bij het kampvuur zaten of allemaal vrolijk op zoek gingen naar fruit.

Toespreken: ik hou er niet van om stil te zitten en ook op het eiland wilde ik graag dingen doen. Ik zag het echt als een expeditie en genoot van het overleven en van het struinen door de jungle. Dit zorgde weliswaar voor irritaties bij mijn teamleden, want niet iedereen stond er hetzelfde in als ik. Maar ik deed oprecht wat ik het beste vond voor het team. Het was niet alleen voor mezelf. Ik deed het ook voor hen.

Het was niet zo dat ik echt buiten de groep viel, maar ik denk wel dat ik er het minst bij paste. Ik bleef gewoon mezelf. Toen een van mijn teamleden bijvoorbeeld een keer zei dat hij een travestiet zo vies vond, moest ik wel zeggen dat ik dat respectloos vond. En toen we het tijdens een kampvuur over de MeToo-discussie hadden en iemand als reactie gaf dat 'die wijven er toch zelf bij waren', zei ik dat ik dat bullshit vond. Zulke uitspraken gaan tegen mijn normen en waarden in. Daar móest ik wel iets van zeggen."

Verraad

"Het verraad van mijn teamgenoten had ik echt niet zien aankomen. Het was onze eerste Eilandraad, met z'n allen hadden we afgesproken om voor teamgenoot Sandra te gaan. Het was niet

leuk, maar er moest nou eenmaal iemand uit. Mijn doel was om met zo veel mogelijk teamleden tot de samensmelting te komen. Pas daarna zouden we ons gaan bezighouden met complotten en verbondjes. Dacht ik. Dat was, achteraf gezien, mijn grootste fout: niet iedereen dacht hetzelfde als ik. Ik werd er door mijn team bijna unaniem uit gestemd.

Toen ik later terugzag hoe slim mijn teamleden dit gepland hadden, was ik vooral boos op mezelf. Hoe had ik dit over het hoofd kunnen zien? Al die tijd waren ze mij aan het paalen om vooral op Sandra te stemmen en niet mijn immuniteitsmunt in te zetten, terwijl ze ondertussen aliang hadden afgesproken om mij eruit te wippen. Waarom had ik niet beter op de signalen geleefd? Maar hoe had ik dat kunnen doen? Omdat ik als captain regelmatig alleen proeven moest doen, was ik vaak een paar uur van het eiland. Zo had mijn team alle tijd en ruimte om complotten te smeden. Tegen de tijd dat ik dan weer terugkwam, was alles al bekosttoofd. Dus nee: ik denk niet dat ik had kunnen voorkomen dat ze mij eruit stemden.

Maar ik was wel woedend. Op mezelf. Ik weet nog dat ik na de Eilandraad vol adrenaline naar een hotelkamer een stukje verderop werd gebracht. Ik heb de hele nacht naar buiten zitten kijken, tot het licht werd. Toen de zon opkwam, ging ik direct naar buiten. Ik heb uren gelopen en zelfs ook een stuk gerend. Ik was zo boos. In mijn hoofd was ik nog steeds aan het strijden, maar in werkelijkheid zou ik die dag al teruggaan naar Nederland.

Pas in de taxi kwam ik een beetje tot bedaren. De Maleisische taxichauffeur vertelde dat hij zeven dagen per week werkte en dat zijn gezin een paar honderd kilometer verderop woonde. Hij zag ze met geluk één keer per jaar. Toen ik dat hoorde, moest ik plotseling aan mijn man en twee dochters denken. Zij waren toch de enigen die telden? Wat zat ik me nu dan druk te maken over een spel? Door de taxichauffeur begon ik alles weer een beetje in perspectief te zien."

Heks of trut

"Ondanks alles heb ik wel voor de volle honderd procent genoten van mijn deelname. Een volgende keer zou ik het weer precies zo doen. Mezelf anders voordoen dan ik ben, is niks voor mij. Ik ben zoals ik ben. Helaas kreeg ik, tegen de tijd

dat *Expeditie Robinson* op tv werd uitgezonden, wel kritiek. Vooral op social media. In het echt waren mensen altijd aardig tegen me, maar op Twitter gingen mensen los. Dan noemden ze mij een heks of een trut. Ook kreeg ik via Instagram privéberichten waarin ik werd uitgescholden. Ondanks dat ik wist dat het meer over die mensen zei dan over mij trok ik het me best wel aan. Mijn moeder had er nog meer moeite mee en lag er soms zelfs wakker van. Dat vond ik wel moeilijk, dat mijn deelname ook op mijn familie effect had. Waar ik ook van baalde, was een uitspraak van Soundos El Ahmadi, tijdens een aflevering van *Eilandpraat*, waarin ragerhand van Kim Jung-un zou daarin dat ik een dictator was en een goede rechterhand van Kim Jung-un zou kunnen zijn. Toen dacht ik echt: je weet zelf hoe het is om mee te doen aan *Expeditie Robinson* en veel kritiek te krijgen en nu zeg je dit over mij...?

"Ik zou het weer precies zo doen, mezelf anders voordoen dan ik ben, is niets voor mij"

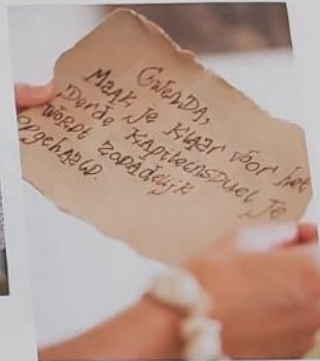
Maar ik heb er vooral een positief gevoel aan overgehouden. Het was een geweldige ervaring die ik niet had willen missen. Ik heb mezelf nog beter leren kennen en weet dat ik mezelf nooit zou kunnen verloochenen. Ik ben fanatiek en wil graag winnen, maar niet ten koste van mijn eigen normen en waarden. Ik zal dus altijd mezelf blijven. Ik was al tevreden met mezelf voordat ik meeleed, maar ik weet nu nog beter dat ik goed ben zoals ik ben. Met mijn teamleden heb ik nog steeds contact, vooral met Sandra. Ik heb geen *hard feelings*, naar niemand. Een tijdje geleden zijn we met het volledige team uit eten gegaan en binnenkort zien we elkaar weer. Of ik nog tips heb voor de kandidaten van dit seizoen? Het ligt er helemaal aan hoe je in het spel wilt staan. Wil je oprecht genieten van alles wat je meemaakt en dicht bij jezelf blijven? Doe dat dan! Ben je er vooral om te winnen? Wees dan niet bang om daar je principes voor aan de kant te zetten en er alles voor over te hebben." ♡

HET NIEUWE SEIZ-DEN

Het twintigste seizoen van *Expeditie Robinson* is vanaf zondag 1 september om 20.00 uur zestien weken lang te zien bij RTL 4. Dit keer doen er alleen achtien BN'ers mee, onder wie Kim Kötter, Rob Geus en Mariana Verkerk.

GWENDA: 'Ik heb mezelf nog beter leren kennen.'

MIJN LEVEN

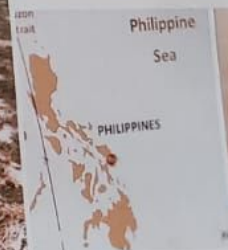

PHOTO: BUREAU SPANNAE, FOTO'S: MAURITZEN VOLAKE / PHOTOCREATIVE, ILLUSTRATIE: VIBRANT